

Ὁ μεταγν. σύνδ. ἀφοῦ. Οἱ τύπ. ἀφοῦν καὶ ἀφόν κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀφόντας, δι' ὃ ἰδ. ἀφόνταν. Τὸ φόνου ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀφόνου, ὃ ἐκ τοῦ ἀφόν κατὰ τὸ ἀφόντου. Τὸ ἐφοῦ κατὰ τὸ συνών. ἐπειδή. Εἰς τὸ σαφοῦ τὸ σπιθανῶς ὀφείλεται εἰς συνεκφορὰν. Διὰ τὸ ἀποῦ καὶ ἀμπονὲ ἰδ. ἀφόνταν.

1) Ἀφ' οὗ χρόνου, ἐξ οὗ Ἡπ. Κίμωλ. Σίφν. κ.ά.: Ἀφοῦ ἦβγε ἀπὸ τὴν θάλασσα, πολεμᾷ ἐπαδὰ (ἀφόντου ἔπαυσε νὰ ναυτίλλεται, ἐργάζεται ἐδῶ) Κίμωλ. Ἀφοῦ ἦπαντρεύτηκε, ἐν ἡπῆα πρὸς τὸ σπῆι του Σίφν. Ἀφοῦ ἦζοῦσε ἀκόμη ἡ γυναῖκα μου, σαράντα χρόνια θὰ ναι αὐτόθι. 2) Ἀπὸ τὸν χρόνον καθ' ὃν ἔγινε ἡ θὰ γίνῃ τι, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ, μετὰ ποῦ κοιν.: Ἀφοῦ ἔφαγε, ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ. Ἀφοῦ τέλειωσε τὴ δουλειά του, δὲν κάνει πρὸς τίποτε. Ἀφοῦ πέραςε, τότε τὸν κατὰλαβε. Ἀφοῦ ἔφυγε, τότε ἔφτασα καὶ δὲν τὸν εἶδα. Ἀφοῦ θὰ σκολάσης, νὰ ῥθῇς νὰ μὲ βρῇς κοιν. Ἀφὸ περάσανε ὁδοὶ τρεῖς μέρες, ἐσκέφτηκε πῶς πρέπει νὰ δουλεύῃ Ἀπύρανθ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Στράβ. 13,1,54 «τοῖς δ' ὕστερον, ἀφοῦ τὰ βιβλία ταῦτα προῆλθεν, ἄμεινον... ἐκείνων φιλοσοφεῖν». β) Ὅταν Θράκ. (Αἰν. Καλλιπ.) Κίμωλ. Λέσβ. κ.ά.: Φόνου τὸν εἶδι ἡ δράκους, θάμαξι (ἐκ παραμυθ.) Αἰν. Φόνους ξύπνιοι, ἦταν ἡ γήλιους βγαλμένους (ἐκ παραμυθ.) αὐτόθι. || Παροιμ. Ἀφοῦ βρέπει νὰ βρέξ', δὲ βρέξ' κὶ τὸν Μάι δροσουλονογᾷ (ἐπὶ τοῦ ἀκαίρως γινομένου) Λέσβ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. στ. 149 Ρ (ἐκδ. JSchmitt) «κι ἀφὸν ἀπεχωρίστησαν, ἔς τοὺς τόπους των ἀπῆλθον». 3) Ἐφόσον κοιν.: Ἀφοῦ δὲ θέλεις, δὲ μπορῶ νὰ σὲ βιάσω. Ἀφοῦ ἦρθα μέσ' ἔς τὴν ὥρα, θὰ βοηθήσω κ' ἐγώ. Τί ρωτᾷς καὶ ξαναρωτᾷς, ἀφοῦ δὲ σ' ἐνδιαφέρει; Τί θέλεις νὰ σοῦ πῶ, ἀφοῦ δὲν ξέρω τίποτε; κοιν. || Ἀσμ.

Ἀμπονὲ σ' εἶσαι ἡ μοῖρα μου, σ' εἶσαι τὸ ριζικό μου, γιὰτί ἔκανες πλούσιο πολλὰ τὸν ἀδερφό μου; Αἶγιν. 4) Διότι, ἐπειδὴ κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.): Ἀφοῦ τὸ θέλει, ἄς γίνῃ. Ἀφοῦ ἔκλεψε, θὰ τιμωρηθῇ. Ἀφοῦ ἐπιμένει, δὲ μπορῶ νὰ κάμω διαφορετικὰ κοιν.

Πβ. ἀφόνταν.

ἀφούντωτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀφούντουτος βόρ. ἰδιώμ. ἀφούδωτος πολλαχ. ἀφούδουτους πολλαχ. βορ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. φουντωτός.

1) Ὁ μὴ ἔχων φούνταν, εἰδικῶς ἐπὶ τοῦ φυτοῦ τοῦ ἀραβοσίτου τοῦ μὴ ἀποκτήσαντος ἔτι θύσανον Λεξ. Δημητρ.: Τὰ πῆρε ἀφούντωτα τὸ λῶκαμα τὰ καλαμπόκια. β) Ὁ μὴ ἀποκτήσας φύλλωμα σύνηθ.: Ἀφούντωτες λεμονεῖς πορτοκαλεῖς κττ. Ἀφούντωτα μπουμπούκια. 2) Μεταφ. ὁ μὴ ἀποκτήσας ἀκόμη ζωηρότητα σύνηθ.: Ἀφούντωτο γλέντι.

ἄφουξα ἡ, Πόντ. (Ἀργυρόπ. Σάντ. Χαλδ. κ.ά.) ἄφιξα Πόντ. (Ὁφ.) ἄφιξη Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.) Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Τὸ μεταξὺ τῶν αἰδοίων καὶ τῶν μηρῶν μέρος τοῦ σώματος ἐνθ' ἄν. 2) Λαγὼν Πόντ. (Χαλδ.)

ἀφούρκιστος ἐπίθ. Πόντ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φουρκιστός <φουρκίζω.

Ὁ μὴ πνιγείς.

ἀφούρμιστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀφούρμιστους βόρ. ἰδιώμ. ἀφούρμιγος πολλαχ. ἀφούρμιγους πολλαχ. βορ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φουρμιστός <φουρμίζω.

Ὁ μὴ εἰσαχθεὶς εἰς τὸν φούρνον εἴτε πρὸς ὀπτησιν

εἴτε πρὸς ἀποξήρανσιν ἐνθ' ἄν.: Ἀφούρμιστο κουκούλλι-σῦκο-ρωμί κττ. Ἀφούρμιστη σταφίδα κοιν. Ἀντίθ. φουρμισμένος (ἰδ. φουρμίζω).

ἀφουρτούγιαστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀφουρτούγιαστος Πόντ. (Κερασ.) ἀφουρτούγιαστος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φουρτουγιαστός <φουρτουγιαζώ.

Α) Κυριολ. 1) Ὁ μὴ ἔχων τρικυμίαν, ἥρεμος, γαλήνιος, ἐπὶ θαλάσσης πολλαχ.: Ἀφουρτούγιαστη θάλασσα πολλαχ. Ἀντίθ. φουρτουγιασμένος (ἰδ. φουρτουγιαζώ). β) Ὁ μὴ θυελλώδης Λεξ. Δημητρ.: Καίρὸς ἀφουρτούγιαστος. γ) Ὁ μὴ ὑποστὰς τρικυμίαν Πόντ. (Κερασ.) 2) Ὁ μὴ προξενῶν τρικυμίαν, ἐπὶ ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως καὶ ἀνέμου Λεξ. Δημητρ.: Ὁ σιρόκκος ἔς τὰ μέρη μας εἶναι ἀφουρτούγιαστος.

Β) Μεταφ. 1) Ὁ μὴ ἔχων δυστυχίαν, θλίψεις καὶ ταλαιπωρίας Λεξ. Δημητρ.: Ζωὴ ἀφουρτούγιαστη. Ἀντίθ. φουρτουγιασμένος (ἰδ. φουρτουγιαζώ). 2) Ὁ μὴ δυστυχίσας, ὁ μὴ δυστυχῶν Λεξ. Δημητρ.: Ἀφουρτούγιαστοι περάσαμε τὰ πρῶτα μας χρόνια.

ἀφούσα ἐπίθ. θηλ. Κρήτ. Κύθηρ. ἄφουσα Θήρ. Ἰος.

Ἐκ τοῦ ρ. ἄφτω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦσα ἐκ τῶν μεταβατικῶν τύπων *ἄφτουσα καὶ *ἄφτοῦσα. Ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 185. Πβ. καὶ ΓΧατζιδ. ΜΝΕ, 2, 122 καὶ ΣΞανθουδ. Ἐρωτόκρ. 517. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Α 746.

1) Ἡ τρύχουσα, ἡ στενοχωροῦσα Κρήτ.: Ἀσμ.

Θάλασσα, πικροθάλασσα καὶ πικροκυματοῦσα, ὅλοι σὲ λένε θάλασσα κ' ἐγὼ σὲ λέω ἄφουσα.

2) Οὐσ. α) Ἐκκαυσίς, καῦσις Κρήτ.: Κάψα σήμερο κὶ ἀφούσα μοῦ δίνει. Ἀφούσα ἔχω ἀπὸ τὴ στενοχωρία μου. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. ἐνθ' ἄν. «πᾶσα φωτιά θέλει νερὸ νὰ πάψῃ τὴν ἀφούσα». β) Παρόξυνσις, στενοχωρία Κρήτ.: Ἀφούσα μὲ πιάνει ὅσο θωρῶ καὶ δὲν ἔρχεται.

γ) Πνευστίασις Κύθηρ. Συνών. λαχάνισμα.

δ) Ἐρεθισμὸς τοῦ δέρματος, ἔκφυμα Θήρ. Κρήτ.

ἀφουσία ἡ, Εὔβ. (Αὔλωνάρ.) Πελοπ. (Λακων. Μάν.) κ. ἄ. ἀφουσία Πελοπ. (Αἰγιάλ. Ἀρκαδ. Ἀχαΐα Βούρβουρ. Κόκκιν. Μεσσην. Παππούλ. Χατζ.) ἀφουσία Εὔβ. (Κά-ρυστ.) Πελοπ. (Καλάμ. Μάν.) Τσακων. ἀφισιὰ Θράκ. (Περίστασ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) ὀφισιὰ Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) ἀφισικιὰ Μακεδ. (Βελβ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀφουσία=ἡ σκουριώδης πεταστή τοῦ σιδήρου, τὸ τοῦ σιδήρου ἀποσφύρισμα. Ἰδ. Δουκ. ἐν λ. καὶ Append.

1) Τὰ περιττώματα τοῦ μεταξοσκώληκος μετὰ τῶν ὑπολειμμάτων τῆς τροφῆς ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀφούσια.

2) Χῶμα οὐχὶ συμπεπιεσμένον, ἀλλ' ἐλαφρόν, κοῦφον Πελοπ. (Ἀρκαδ. Παππούλ. Χατζ.): Σὰν ἀφουσία εἶναι τὸ ρωμί (ἀφράτο) Ἀρκαδ. 3) Εἶδος θάμνου μὲ καρπὸν βοτρυώδη Πελοπ. (Βούρβουρ.)

ἀφούσια τά, Πελοπ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφουσία.

Ἀφουσία 1, ὁ ἰδ.

ἀφούσκιστα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀφούσκιγα Πελοπ. (Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφούσκιστος (Π).

Χωρὶς νὰ ἔχη τις λιπάνει, ἐπὶ ἀγροῦ: Ἐχω ἀφούσκιγα.

ἀφούσκιστος ἐπίθ. (Ι) Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φουσκιστός <φουσκίζω (Ι).

Ἀφούσκωτος 1, δ ιδ.: Ἀσκι ἀφούσκιστο.

ἀφούσκιστος ἐπίθ. (II) πολλαχ. ἀφούσκιος πολλαχ. ἀφούσκητος Πελοπν. (Λακων.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φουσκιστός <φουσκίζω (II). Τὸ ἀφούσκητος κατὰ τὰ ἐκ περισπωμένων ρημάτων παραγόμενα.

Ὁ μὴ λιπανθεὶς διὰ κόπρου ἔνθ' ἀν.: Ἀφούσκιστο χτήμα - χωράφι κττ. Ἀφούσκιγη σταφίδα (σταφιδάμπελος). Συνών. ἀκόπριστος 2, ἀκοπρος, ἀλέριστος, ἀλέρωτος (I) 2.

ἀφουσκομάτιστατος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀφουσκομάτιστατος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. φουσκοματίστατος <φουσκοματίζω.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου δὲν ἐφούσκωσαν οἱ ὀφθαλμοί, ἐπὶ γεωμήλων: Πατάτες ἀφουσκομάτιστατες (ἀκατάλληλοι πρὸς φύτευσιν).

ἀφούσκωτος ἐπίθ. κοιν. ἀφούσκουτους βόρ. ιδιῶμ. ἀφούσκωτε Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. φουσκωτός.

1) Ὁ μὴ ἐξογκωθείς, ὁ μὴ διωγκωμένος δι' ἐμφυσηματος ἢ οἰουδήποτε ἄλλου μέσου κοιν.: Ἀφούσκωτο ἀσκή - πλεμόνι κττ. Συνών. ἀφούσκιστος (I). β) Ὁ μὴ κολπωθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἐπὶ ιστίων κοιν.: Ἀπὸ τὴν μπουνάτσα εἶναι ἀφούσκωτα τὰ πανγιά. γ) Ὁ μὴ ὑποστάς τὴν ἀναγκαίαν ζύμωσιν, ἐπὶ ἄρτου κοιν.: Ἀφούσκωτο ψωμί. Συνών. καὶ ἀντίθ. ιδ. ἐν λ. *ἀνανέβαστος 2. 2) Σκωπτικῶς ἐπὶ γυναικός, ἢ μὴ ἔγκυος κοιν.

ἀφούχτιστατος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φουχτίστατος <φουχτίζω.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν περιέδραξέ τις ἐν τῇ παλάμῃ. 2) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ περιληφθῇ ἐν τῇ παλάμῃ. Συνών. ἀφούχτωτος 1.

ἀφούχτωτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀφούχτουτους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φουχτωτός <φουχτῶνω.

1) Ἀφούχτιστατος 1 καὶ 2, δ ιδ. 2) Ὁ μὴ ὑπεξαίρεθεὶς Λεξ. Δημητρ.: Ἀπ' ὅσα τοῦ λάχαιναν τίποτε δὲν ἀφινε ἀφούχτωτο.

ἄφρα ἢ, Ἀθῆν. (παλαιότ.) Α.Ρουμेल. (Φιλιπούπ.) ἄφρη Ἡπ. Πελοπν. (Κορινθ. Μεσσ. Σπάρτ. Τρίκκ. Τρίτ.) κ.ά.—ΙΓρυπάρ. Σκαραβ. 45 ἄφρ' Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Βλάστ.) ἄφριθ' Θράκ. (Σουφλ.) ἄφρη Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφρίζω καθὼς καὶ ἀχνίζω - ἄχνα καὶ ἄχνη κττ. Περὶ τοῦ τύπου ἄφριθ', ἐν ᾧ μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ τελικοῦ ἢ ἀνεπτύχθη συνοδίτης φθόγγος ι ιδ. ἈνθΠαπαδοπ. Γραμματ. βόρ. ιδιῶμ. 22.

Ἀφρὸς ἔνθ' ἀν.: Βγάζει ἄφρη ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Τρίκκ. Βγάζ' ἄφρα ἀπ' τοῦ στόμα τ' Φιλιπούπ. Τὸ γάλα εἶναι οὖλο ἄφρη Μεσσ. || Ἄσμ.

Κυρά μ', τὴ θυγατέρα σου τὴν ἡλιογεννημένην,
'ς τὸν ἥλιο ἐγεννήθηκε, 'ς τὸν ἥλιο κουναρειέται
καὶ 'ς τὴν ἀφρὴ τοῦ γαλατιοῦ τὴν εἶναι βαφτισμένην
Ἡπ.

Οἱ θυο-ν-ἀλέθουν μὴ κρασι κ' οἱ πέντι μὴ τὸν γάλα,
μὴ τὴν ἀφρὴ τοῦ γαλατιοῦ-ν-ἀλέθουν οἱ ἄλλοι πέντι
Ζαγόρ.—Ποίημ.

Μ' ἄγρια ἄφρη ἢ ὄχεντρα | θεωριακωμένη βαλαντώνει
ΙΓρυπάρ. ἔνθ' ἀν. Συνών. ἄφρητα, ἀφρί, ἀφρία.

ἀφραγίλα ἢ, Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄφραγος, δι' δ ιδ. ἄφραχτος, καὶ τῆς καταλ. -ίλα.

Τὸ νὰ εἶναι τι ἄφρακτον.

ἄφραγκος ἐπίθ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐς. φράγκο.

Ὁ στερούμενος παντελῶς χρημάτων. Συνών. ἀδέκαρος, ἀναπαράδειγες, ἀνάργυρος (I), ἄπαρος, ἀπένταρος, ἄψιλος.

ἀφραγόστομος ἐπίθ. Θράκ. (Ἐπιβάτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄφραγος, δι' δ ιδ. ἄφραχτος, καὶ τοῦ οὐς. στόμα.

Ὁ ἔχων ἄφρακτον στόμα, ἀθυρόστομος. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀτσαλιάρεις.

ἀφράλα ἢ, Ζάκ. Ἡπ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Ὀλυμπ.) κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐς. ἀφρός καὶ ἄλας.

Τὸ λευκότερον καὶ λίαν εὐθρυπτον ἄλας προερχόμενον ἐξ ἐξατμίσεως θαλασσίου ὕδατος εἰς κοιλώματα πετρωδῶν αἰγιαλῶν. Συνών. ἀλατάρμη 2, ἀλοσάχνη 1, ἀλυκὴ 2, ἀλυκία 2, ἀρός 3, ἀφράλατο, ἀφρίλα, ἀφρίνα, ἀφρίταρι, ἀφρίτης 1.

ἀφράλατο τό, Πελοπν. (Μάν.) Στερελλ. (Μεσολόγγ.) κ.ά. ἀφράλατον Σάμ. κ.ά. ἀφράλατο Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐς. ἀφρός καὶ ἄλάτι.

Ἀφράλα, δ ιδ.

ἀφραμυγδαλῆς ἢ, ἀμάρτ. ἀφρομυγδαλῆς Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Παππούλ. Χατζ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐς. ἀφρός καὶ ἀμυγδαλῆς.

Ἀμυγδαλέα παράγουσα τὸ ἀφραμύγδαλο, δ ιδ.

ἀφραμύγδαλο τό, Νάξ. ἀφρομύγδαλο Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Παππούλ. Χατζ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐς. ἀφρός καὶ ἀμύγδαλο.

Ἀμύγδαλον ἔχον εὐθραυστον φλοιόν. Συνών. ἀφραταμύγδαλο, ἀντίθ. πετραμύγδαλο.

***ἀφράσιαστος** ἐπίθ. ἀφράσιαστους Λέσβ. ἀφρά-
δαστους Λέσβ. ἀφρέδαστους Λέσβ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φρασιστός <*φρασίζω.

1) Ὁ ἀηδὴ καὶ ἀσυνάρτητα λαλῶν ποῦ «δὲν ἔχιν μὴ ἀφραθὰ τὰ λόγια τ'» ἢ ὁ ἀηδὴς καὶ ἀσυνάρτητος, ἐπὶ λόγου: Λόγια ἀφράδαστα («π' δὲν ἔχιν μὴ ἀφραθὰ, μὴ ἀγλύκα»). 2) Μωρός, ἀνόητος.

ἄφραστος ἐπίθ. Ζάκ. Πελοπν. (Δημητσάν.) κ.ά.—
ΑΠροβελ. Ποίημ. 10.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄφραστος.

1) Ἀνέκφραστος Ζάκ. κ.ά.—ΑΠροβελ. ἔνθ' ἀν.: Ποίημ.

Μέσ' 'ς τὴν καρδιά μου ἡ ἄφραστη κυλάει ματιά του
ΑΠροβελ. ἔνθ' ἀν. 2) Ἀποτελεσματικὸς, δραστήριος,
ἐπὶ φαρμάκου Πελοπν. (Δημητσάν.): Εἶναι ἄφραστο γὰ
τὸ βῆχα αὐτὸ τὸ γιαιρικό.

ἀφραταμύγδαλο τό, Νάξ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφράτος καὶ τοῦ οὐς. ἀμύγδαλο.

Ἀφραμύγδαλο, δ ιδ.

***ἀφρατῆς** ὁ, ἀφρατῆς Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀφράτο, δι' δ ιδ. ἀφράτος, καὶ τῆς
καταλ. -ῆς.

Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον φύεται τὸ φυτὸν ἀφράτο (ιδ.
ἀφράτος B 2).

